

března 1927 jakož i útraty druhé stolice. Odůvodňuje tento svůj konečný návrh a uplatňované důvody zmatečnosti obrací se obžalovaný pouze proti tomu, že rozsudek má za to, že se obžalovaný nemůže dovolávat § 18 uvedeného zák. a že nalézací soud neupustil od potrestání obžalovaného, nýbrž vyslovil nad ním trest. Obžalovaný dovozuje v opravném spisu, že zadostiučinění, jím nabízené, bylo přiměřené a že tudíž měl soud použití řečené stati zákona a upustiti od potrestání obžalovaného. V tom, že tak neučinil, sledává obžalovaný důvody zmatečnosti podle čís. 9 b) a 11 § 281 tr. ř. Zmatečnost z důvodu čís. 5 téhož § spatřuje obžalovaný v tom, že rozsudek uvažuje o otázce, zda nabízené zadostiučinění bylo přiměřeným a vyhovovalo požadavkům § 18 uvedeného zákona, mluví na dvou místech o obžalovaném jako o pisateli pozastaveného článku, čímž prý přichází v rozpor se sebou samým, an obžalovaného odsuzuje pouze jako zodpovědného redaktora pro přestupek zanedbání povinné péče podle § 6 uved. zákona. Z toho všeho je jasno, že obžalovaný mluví napadenou částí rozsudku pouze výrok, jímž byl pro řečený přestupek potrestán, a že jeho opravný prostředek čelí k nápravě pouze v tomto směru a i v otázce náhrady nákladů na trestní řízení. I vytýkaná formální vada týká se odůvodnění rozsudku co do splnění náležitosti § 18 uved. zák. Naproti tomu se opravný prostředek obžalovaného vůbec neobírá otázkou objektivní, pokud se týče i subjektivní jeho viny ve směrech §§ 488, 491 tr. zák. a § 6 tisk. nov. čís. 124/24 sb. z. a n. Podle § 18 této novely může soud za podmínek tam uvedených, odsoudí-li obžalovaného, upustiti od jeho potrestání. Jak blíže dovedeno v rozhodnutích Nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího, uveřejněných ve sbírce trestních rozhodnutí pod čís. 2167 a 2669, lze arbitrární rozhodnutí kmetského soudu o oné otázce napadati pouze odvoláním. Jako na tento opravný prostředek dlužno pak hleděti na opravné podání obžalovaného bez ohledu na jeho označení a formelní úpravu. Poněvadž tu není důvodů devoluce ve smyslu § 296 tr. ř., je podle § 294 tr. ř. příslušným k vyřízení tohoto opravného prostředku vrchní zemský soud v Praze. Bylo proto zaříditi, jak se stalo.

Čís. 3147.

Ke skutkové podstatě zločinu ucházení se o křivé svědectví, »které má býti vydáno na soudě« není třeba, by osoba, u níž se pachatel o křivé svědectví ucházel, byla v ten čas k soudu jako svědek již oběslána (volána) neb aspoň navržena, aniž, by se sama (u soudu nebo bezpečnostního úřadu) k vydání svědectví v cizí věci nabídla, aniž, by věc, v níž mělo býti svědectví vydáno, byla již u soudu zahájena. Stačí abstraktní možnost jejího výsledku.

Nezáleží na tom, zda byl trestný vliv na svědka vykonáván před jeho oběsláním či po něm; okolnost ta je nerozhodna nejen pro návod podle § 5 tr. zák., nýbrž i pro skutkovou podstatu zločinu podle § 199 a) tr. zák., který je tu po případě, i když ucházení se zůstalo bez výsledku.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1928, Zm I 111/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 3. ledna 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 písm. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Neodůvodněnou jest věcná námitka uplatňovaná proti rozsudku podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. v tom směru, že jednání obžalovaného nenaplnuje skutkovou podstatu zločinu podle § 199 a) tr. zák. proto, že prý nelze mluvit o ucházení se o křivé svědectví, jež mělo býti vydáno na soudě, dokud D-ová nebyla v trestní věci proti Karlu F-ovi jako svědkyně ani navržena ani volána a se sama k vydání svědectví nenabízela ani u soudu, ani u četnictva nebo jiného úřadu. Zmateční stížnost jest na omylu. Ke skutkové podstatě zločinu ucházení se o křivé svědectví, »které má býti vydáno na soudě« není třeba, jakž plyne již ze slov zákona, by osoba, u níž se pachatel o křivé svědectví ucházel, byla v ten čas k soudu jako svědek již obeslána (volána) neb aspoň navržena, aniž, by sama ať již u soudu nebo bezpečnostního úřadu k vydání svědectví v cizí věci se nabídla, ba ani, by věc, v níž mělo býti svědectví vydáno, byla již u soudu zahájena Stačí abstraktní možnost jejího výsledku, poněvadž skutková podstata zahrnuje všechny případy, v nichž pachatel má úmysl zkaliti pramen soudcovského přesvědčení vědomě nepravdivou svědeckou výpovědí, a tento úmysl lze předpokládati všude tam, kde v době ucházení se o křivé svědectví jest pravděpodobno neb i jen možno, že osoba ke křivému svědectví sváděná by mohla býti jako svědek slyšena. Tomu tu nepochybně tak bylo, poněvadž obžalovaný, jemuž záleželo na odsouzení Karla F-y, měl možnost, navrhnouti Marii D-ovou ml. za svědkyni v trestním řízení, které bylo zavedeno proti Karlu F-ovi pro zločin podle § 125 tr. zák. v tomtéž měsíci, kdy M. D-ovou ke křivému svědectví přemlouval a to právě z jeho podnětu a k trestnímu udání jeho manželky. Věděl tudíž, že jde o trestní věc, jež bude soudně projednávána, a, to věda, ucházel se o křivé svědectví a vykonával předem trestný vliv na očekávané řízení, jehož úkolem jest zjistiti pravdu materiální. Dlužno uvážiti, že trestní sankce § 199 a) tr. zák. chrání nestranné soudcovské nalézání práva a že je jeho úkolem, zabrániti každému pokusu, by se pravda zvrhla v nepravdu. Kdo je s to přispěti v očekávaném soudním řízení ku zjištění pravdy svým seznáním, nesmí býti předem připravován k vědomě nepravdivé výpovědi, tím méně smí býti nepravdivě naváděn svědek, jemuž o okolnosti, kterou má dosvědčiti, není z vlastního názoru nic známo. Kdo se o to pokouší, jest trestným bez ohledu na to, zda byla již vydána svědecká obsílka neb aspoň něco ve příčině obeslání bylo zařízeno, čili nic, a dopustí se dokonání zločinu, i když jeho ucházení se zůstalo bez výsledku. Stejně jako by bylo lhostejným při návodu podle § 5 tr. zák., zda byl trestný vliv na svědka vykonán před jeho obesláním či po něm, jest tato okolnost nerozhodná i pro skutkovou podstatu dokonání zločinu podle § 199 a) tr. zák. Okolnosti uplatněné v posledním odstavci zmateční stížnosti, jimiž obžalovaný vysvětluje

smysl svého výroku proneseného k D-ové ml. před svědky »Takhle padesát zlatých brát, to bys stavěla«, z něhož nalézací soud usuzuje na věrohodnost seznání svědkyně D-ové, jakož i na to, že obžalovaný jí dal 100 Kč jako odměnu za službu, kterou na ní žádal, jsou novoty, jež nebyly předmětem jednání při hlavním přelíčení a k nimž zrušovací soud nesmí přihlížeti (§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.). Bezdůvodnou zmatečnou stížnost bylo proto zavrhnouti.

Čís. 3148.

Poškozením ve smyslu § 82 tr. zák. (vyšší sazby) rozumí se tělesné poškození každého druhu, i když neobsahuje stupně § 411 tr. zák.; zákon tu poskytuje veřejným orgánům zvýšenou ochranu jejich tělesné neporušenosti, která jest dotčena i takovým poškozením, které není spojeno s porušením zdraví nebo s nezpůsobilostí k povolání.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1928, Zm I 174/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 23. února 1928, pokud jím byla obžalovaná uznána vinnou zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., avšak s vyloučením přitěžující kvalifikace poranění, pokud se týče tělesného poškození vyšší sazby § 82 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a souvisejícím s tím výroku, že odpor Františku Ch-ovi činěný nebyl spojen s jeho poraněním, jakož i v dalších souvislých výrociích jako zmatečný a věc vrátil témuž soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmatečné stížnosti, dovolávající se důvodů zmatečnosti čís. 5, pak 9 a) pokud se týče 10 — správně 11 — § 281 tr. ř. dlužno přiznati oprávnění s hlediska uplatňovaného formálního zmatku čís. 5. Stížnost právem vytýká, že napadený rozsudek jest ve výroku o rozhodných skutečnostech neúplný, ježto nepřihlíží k okolnostem závažným pro zvláštní trestní sazbu. Nalézací soud vzal za prokázáno, že se obžalovaná zprotivila skutečně vykonaným násilím městskému policejnímu strážníkovi Františku Ch-ovi tím, že chytla zuby strážníka Ch-a za levou ruku mezi palcem a ukazováčkem, takže musel ruku obuškem vyprostiti, že toto kousnutí Ch-a bolelo, ač neměl kůži prokousnutou. Soud nalézací však neuvedl v rozsudku a neuvážil blíže, že svědek František Ch. též výslovně potvrdil, že po stisknutí zubů L-ovou měl rudé stopy a místo to ho ještě odpoledne bolelo. Kdyby byl soud náležitě přihlížel k této okolnosti svědkem potvrzené, není vyloučeno, že by byl dospěl k jinému přesvědčení, totiž, že se násilí stalo, ne-li s poraněním, aspoň s poškozením strážníka Ch-a, a nebyl by vyloučil tuto přitěžující okolnost rozhodnou pro posouzení trestnosti a trestní sazby vůbec. Poškozením ve smyslu § 82 tr. zák. vyšší sazby rozumí se tělesné poškození každého druhu, i když nedosahuje stupně § 411 tr. zák. Zákon vyšší sazbou § 82 tr. zák. poskytuje veřejným orgánům zvýšenou ochranu jejich těles-